

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 575/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. V., V., vo veci namietaných porušení základných práv na súkromie podľa čl. 16 ods. 1, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3 a práva na slobodnú voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a postupom a zásahom príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže v priebehu výberového konania na funkciu sudcu okresného súdu vedeného pod sp. zn. Spr. 1043/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2013 doručená sťažnosť JUDr. J. V., V. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základných práv na súkromie podľa čl. 16 ods. 1, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3 a práva na

slobodnú voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo“) a konaním príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže v priebehu výberového konania na funkciu sudcu okresného súdu vedeného pod sp. zn. Spr. 1043/2012.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že sťažovateľ namieta postup príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže – psychologičky vykonávajúcej psychologické posudzovanie jeho osoby v priebehu výberového konania, ktoré prebiehalo 6. marca 2013. Samotný priebeh vyšetrenia, ako aj celkové závery posúdenia považuje sťažovateľ za nesprávne, nezákonné a nepreskúmateľné. Namieta najmä písomné a ústne kladenie otázok výsostne súkromného charakteru a spôsob vedenia psychodiagnostického rozhovoru, ktorý zasahoval do jeho základného práva na nedotknuteľnosť súkromia a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a ktorý bol v zrejmom rozpore s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 483/2011 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o výberovom konaní na funkciu sudcu v znení neskorších predpisov. Z toho dôvodu sťažovateľ podal 5. apríla 2013 sťažnosť proti postupu psychologičky jej nadriadenému, riaditeľovi Ústavu... Zároveň podal 5. apríla 2013 na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) žalobu o konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy v konaní vedenom pod sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-5-8/21-3-2013.

Zo strany ministerstva došlo k nezákonnému zásahu, ktorým boli porušené sťažovateľove práva zverejnením zápisnice z výberového konania na funkciu sudcu pod sp. zn. Spr. 1043/2012 na internetovej stránke ministerstva, pretože v zápisnici sa nachádza aj obsah záverov z psychologického vyšetrenia uchádzača, čo je podľa sťažovateľa zásahom do jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním a iným zneužívaním údajov.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v jeho veci takto rozhodol:

„1. Základné práva JUDr. J. V., V., na nedotknuteľnosť súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, na slobodnú voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a postupom a zásahom príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže - kpt. Mgr. S. P., počas psychologického posudzovania dňa 06. 03. 2013 a následným zverejnením obsahu Záverov z psychologického posudzovania z 06. 03. 2013, v rámci Zápisnice z výberového konania na funkciu sudcu na Okresnom súde Dunajská Streda pod Spr. č. 1043/2012, na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, porušené boli.

2. Psychologické posúdenie JUDr. J. V., V., ako uchádzača o výkon funkcie sudcu na Okresnom súde Dunajská Streda vo výberovom konaní pod Spr. 1043/2012, ako protiústavné sa zrušuje a vracia sa na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, aby odstránil zo svojej internetovej stránky text obsahujúci obsah Záverov z psychologického posudzovania JUDr. J. V., , V., z 06. 03. 2013, nachádzajúci sa na strane č. 8 Zápisnice z výberového konania na funkciu sudcu na Okresnom súde Dunajská Streda pod Spr. č. 1043/2012, zverejnený na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky od dňa 08. 03. 2013, a to v lehote 10 kalendárnych dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. JUDr. J. V., V., sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- EUR, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky povinné vyplatiť mu v lehote do 30 kalendárnych dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Žiadosť o priznanie finančného zadosťučinenia odôvodňuje sťažovateľ tým, že „nezákonným zverejnením obsahu Záverov z psychologického posúdenia z 06. 03. 2012 som bol výraznou mierou poškodený, pričom požadovanie výsostne súkromných informácií, ako

predpokladu úspešnosti vo výberovom konaní, výrazným spôsobom zasiahlo do mojich ľudských práv a slobôd.

Domnievam sa, že vzhľadom aj na moje postavenie ako advokáta, jedine obnovenie pôvodného stavu v danej veci, v kombinácii s uvedeným finančným zadosťučinením, je primeranou satisfakciou za vážny a nezákonný zásah do mojich základných práv a slobôd.“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246 ods. 2 písm. b) OSP je najvyšší súd vecne príslušný na konanie podľa štvrtej a piatej hlavy tejto časti, ak je žalovaným ústredný orgán štátnej správy alebo iný orgán s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky.

Po preskúmaní sťažnosti ústavný súd konštatuje nedostatok svojej právomoci na rozhodnutie predloženej sťažnosti. Právomoc ústavného súdu pri prerokovaní ústavných sťažností je vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci limitovaná v ustanovení čl. 127 ods. 1 ústavy princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Uvedené ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy (III. ÚS 60/06). Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné sudy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou všeobecných súdov, ktorá je zavŕšená najvyšším súdom (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadniť platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia právomoci, a to sa týka aj správneho súdnictva.

Z podania a jeho príloh vyplýva, že sťažovateľ napadol postup orgánov verejnej moci žalobou na najvyššom súde. Keďže vo veci ochrany základných práv sťažovateľa koná

iný súd, ústavný súd nemal inú možnosť, ako odmietnuť sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok svojej právomoci, bránil mu v tom princíp subsidiarity v postupe orgánov verejnej moci.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv fyzickou osobou pri „psychologickom posudzovaní“, má dostatok kvalifikácie na to, aby si svoje práva obhajoval žalobou pred všeobecným súdom podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Po preskúmaní sťažnosti a jej príloh ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažnosť nemá všetky zákonom predpísané náležitosti, ktorých nedostatok bráni jej prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Sťažovateľ neuviedol dôkazy, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základných práv a slobôd zaručených v ústave. Postupoval tak napriek tomu, že ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konanie (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zdôrazňuje, že zákonná úprava konania o sťažnosti fyzickej osoby v konaní pred ústavným súdom vyžaduje právne zastúpenie advokátom.

K podaniu sťažovateľ nepripojil ani splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom, tak ako to vyžaduje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Túto požiadavku potvrdzuje aj ustálená prax ústavného súdu, podľa ktorej „sa povinnosť právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom vzťahuje aj na advokátov“ (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 311/05 z 9. novembra 2005 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 107/2005); k podobným záverom dospel

ústavný súd aj vo svojich ďalších rozhodnutiach (napr. III. ÚS 37/02, III. ÚS 14/01, I. ÚS 125/03, II. ÚS 284/2010).

Ústavný súd preto na základe uvedených skutočností rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa, a to pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2013